

Det var lidt foruroligende med den film. Liannes fingre pillede ved blusens skulderstrop, og hun kastede et hurtigt blik rundt i klassen. Hovedpersonen lignede hende uhyggeligt meget. Udenpå, altså. Samme bølgede, røde hår. Ikke langt og kraftigt, men klippet i præcis samme etager. Store, lyseblå øjne, som sad på samme måde, lidt langt fra hinanden. Kim drillede hende næsten hver dag med, at hun havde øjne som et insekt.

Klasseværelset var ikke helt mørkelagt. Det ene rullegardin kunne ikke trækkes lige ned, så en god stribe lys faldt ind over Liannes bord. Projektorens blålige stråle gav et køligt skær til lokalet. Ud af øjenkrogen, fornemmede hun en svag krablen langs kanten af rullegardinet, og hun satte en finger på bordet, der hvor et sæt vinger kastede en gennemsigtig skygge.

Lianne skuttede sig. Foran hende sad Kim sammen med Anders. De sad og fnes og skød små papirkugler hen over bordet til hinanden. De fulgte ikke med i filmen. Til gengæld var der ingen tvivl om, at Maja og Karoline fik det hele med. Og de så det samme som Lianne.

Heltinden i filmen havde en tynd, drenget krop, akkurat som Lianne. Hun havde tydelige hofteben, som stak frem mellem buksekanten og den stumpede bluse. Skuldrene var kantede og brede, sammenlignet med den smalle krop, og overarmene var stærke og senede. Lianne samlede hænder og albuer foran på bordet. Ærgrede sig over, at hun havde ladet sit sjal hænge ude på gangen. Maja og Karoline sad og hviskede sammen. Pigen i filmen havde venner.

Filmens handling var utroligt enkel. Det sædvanlige med en irriterende bror og nogle problemer i skolen, men under alt det, drejede det sig om at folde sig ud. Tro på sig selv og vise verden sine smukke farver. Symbolerne var indlysende, og selv musikken understregede stemningen af forår og ungdom og selvtillid.

I samme sekund, lyset blev tændt, vendte Kim sig om, og hun vidste at hun var afsløret. Hun så det lille strålende skær af fryd, som tændtes inde i hans drillende blik.

”Sidder du og tuder? Hold kæft, hun sidder og vræler!” Hans stemme var spottende og skinger. Hun havde ikke selv lagt mærke til det, men selvfølgelig havde hendes øjne afsløret hende. Forrådt hende, som en tarvelig veninde. Hun havde ikke grædt, men øjet løb over, så snart hun satte en finger op under vippen.

”Hold nu mund og lad hende være,” sagde Maja. Men Majas stemme var ikke på Liannes hold. Den sagde ét og mente noget andet. Det var til ære for læreren, som skulle vide, at hun støttede sin gamle veninde. I hvert fald med ord. Maja snoede en hårtot om sin finger, og stemmen dirrede af undertrykt spænding. Læreren tog kablerne fra og begyndte at pakke sin computer væk.

”Var den for farlig for dig?” Kim grinede og lænede sig ind over bordet med en påtaget forskrækket mine. Læreren rømmede sig.

”Hvad mener du med ’farlig’?” Liannes stemme var tynd, og hun mærkede igen at hun frøs. Skyggen på bordpladen var væk, og noget indeni pressede hende til at gå videre. ”Har du overhovedet fulgt med? Filmen var både... fin og... interessant.” Lianne sank og fugtede sin læber. Det var som om hun løftede sig fra stolen, og under bordet kæmpede hun for at holde sig fast.

Læreren så op fra sin computer. ”Hvad var det, du syntes var interessant, Lianne?”

”Ja, hvad var det, Lianne? Fortæl, fortæl,” gnækkede Anders, ”for jeg ku’ fucking ik’ få øje på noget int’ressant.”

”Det var en fucking skod-film,” brummede Kim, og han og Anders gav high-five. Maja og Karoline fulgte med på afstand. Der var engang hvor Maja ville have blandet sig i snakken om sådan en film. Og hvor hun havde holdt med Lianne. Nu blinkede hun kun opmuntrende til Kim.

”Nævn noget, du synes var særligt fint,” sagde læreren og lagde armene over kors.

”Øhm...” begyndte hun og vred sin ene fod fremover, så det trak i vristen. ”Øh, sommerfuglen... tror jeg.”

Kim smilede skævt, men læreren lænede sig roligt tilbage mod bordkanten og ventede.

”Sommerfuglen...?”

”Ja, den fulgte hele tiden efter hende. Dukkede op... og sad i karmen ved hendes vindue. Dens farver... Sommerfugle symboliserer vel...?” Længere nåede hun ikke. Klokkerne ringede, og læreren opgav at holde sammen på klassen.

”Forandring? Ikke...? Udvikling og forvandling! Til noget smukt, ikke?” Kim talte helt lavt. Det han sagde var kun henvendt til hende, og hun troede et øjeblik på hans fortrolige smil. Hun nikkede. Hans øjne virkede

varme. Hun nikkede næsten umærkeligt og det trak i hendes ene mundvig. Så sprang den fortrolige boble, og hans ansigt vred sig sammen i en ydmygende grimasse.

”Du er fandme til grin! ’Symboliserer’ - my ass! Det’ en skide sommerfugl. Et insekt, ’klammo’! Et skide insekt, som bare skal af med knoppen. Sådan her!”

Det gibbede i Lianne, da Kim gjorde en hurtig bevægelse med fingrene. Som om han havde de flaksende vinger i sin hule hånd og med et raskt tag skilte hovedet fra dyrets lille, skrøbelige krop. I virkeligheden havde han gjort det flere gange før. Fanget en sommerfugl og trukket hovedet af den, mens han holdt øje med, hvad det gjorde ved hende. Lianne prøvede at koncentrere sig om at lytte. Der var stille bag rullegardinet. Kim flagrede med fingrene, som en sjusket tryllekunstner der har fået noget til at forsvinde, og skyndte sig larmende og hostende af grin efter Anders og de andre.

Lianne stak sine fingre ind i de små løkker i hvert hjørne på det gyldne sjal. Så strakte hun armene og trak dem lidt bagud, for at lade det store sjal lægge sig godt til rette om ryggen. Stoffet gik næsten helt ned til gulvet, og når hun lagde armene om sig selv, var hun helt pakket ind i de skinnende farver. Det følte som en kappe. Sjalet var fint vævet, men det havde en god tyngde, når det lagde sig på hendes skuldre.

Hun var blevet alene tilbage i klassen. Hun gik hen og trak rullegardinet op, mens hun omhyggeligt afsøgte karmen. Helt oppe i hjørnet, bag rullegardinets beslag, fandt hun det lille brune møl. Kun en svag trækning i vingen viste, at møllet stadig var i live. Lianne åbnede forsigtigt vinduet. Så nynnede hun en sagte melodi og fik det lille møl til at krybe over på sin finger.

Lydene fra skolegården dunkede med det samme mod hendes pande. Midt i gården var et højbed med roser omkring skolens flagstang. Her løb Kim og Anders rundt sammen med en masse andre drenge, også nogle af de lidt mindre. De trampede ud efter hinanden og trak fødderne til sig under stor larm og latter. Det gjaldt om at få trådt nogens storetå til plukfisk.

Det lille væsen syntes ikke at ville forlade hendes finger. En mild vind løftede de slidte vinger, men insektets tynde ben så ud til at have stærke modhager, som holdt det fast til huden og sjalets kant.

Gårdvagten gik omkring hjørnet om til boldbanen, og med det samme udså Kim sig sit offer. Han begyndte at råbe og løbe efter den mindste af ungerne. Alle skreg, mest af alt den lille, men Kim slap ham ikke da han først fik fat i jakken, og Anders tog fat i drengens ene ben. De andre drenge spredte sig meget hurtigt, nogle fandt på noget andet at lave, men de fleste stillede sig i små grupper på afstand og så forskrækkede til.

Lianne kravlede helt op og stillede sig på sine strømpefødder i det åbne vindue. Skrigene fra gården nåede hende, og tårene flød stille ned over kinderne. Hun nynnede stadig. Ordene var tydelige nu. Det var et

mærkeligt sprog, og sangen havde en rytme, som var både let og dystert på samme tid. Eller tung og lokkende.

Kim grinede og sparkede hårdt og triumferende til flagstangen, da de slap den lille dreng. Han lå med ansigtet ned i rosenbusken, og hans bukseben og ærmer var trukket op og revet itu. Både arme og ben var forrevne. Han sagde ingenting, lå der bare, mens en stille rysten gik ned over hans ryg. Anders spyttede på jakken, som de havde smidt ved siden af rosenbedet. To piger løb om for at hente gårdvagten, men det var for sent. Kim gjorde en tydelig bevægelse med sine hænder, knipsede og slog smæld med tungen. Og Lianne lænede sig frem og lod sig falde.

Det var ganske forfærdeligt, sagde de andre. Alle på skolen var kommet ud i skolegården, da de hørte ambulancen komme op ad vejen og helt ind foran hoveddøren. Der var meget blod. Frygteligt meget blod. De yngste græd, og alle de voksne var blege og febrilske. Nogle stod som limet fast til jorden, andre vandrede frem og tilbage i panik. Ingen turde nærme sig den livløse krop. Den lå i en forvreden stilling. Og så var der det med hovedet...

Børnene blev udspurgt, men ganske forsigtigt selvfølgelig, og det førte ikke rigtig til noget. Nogle mente at have set en drone, andre snakkede om en sværm af noget så mærkeligt som sommerfugle. Da de sad inde i klassen, snakkede de om de lyde, de havde hørt. Et smæld, sagde én, men flere var enige om, at der havde været et hvislende sus, som fra et sværd eller en sabel. Og hvad skulle ellers have skåret hovedet helt af? Bare sådan?

Læreren var sikker på at han havde set et lysskær, eventuelt fra en klinge, som blev svunget hen over rosenbuskene. Lige dér hvor Kim var faldet sammen. Men når han prøvede at tænke klart, mente læreren at det måtte have været solens refleks i et vindue, som blev lukket.

Lianne rejste sig og gik hen til sine klassekammerater. Anders var også blevet kørt bort i en ambulance. Han var gået i chok og ævlede løs om insekter og sommerfuglevinger. Det var ikke til at vide, om han nogensinde ville komme sig, sagde læreren. Da Lianne satte sig, bredte hun sit glinsende sjal ud og lagde en trøstende arm om Majas skuldre. I denne vanskelige tid, måtte de stå sammen og virkelig være der for hinanden.